

чело на около 15 въоръжени Конарци, които, по негова заповѣдъ, ме окръжиха съ насочени къмъ мене щикове. Въ това врѣме единъ отъ тѣхъ разви едно българско знаме, и Чардафонъ прогласи Съединението на Източна Румелия съ България, като обяви че отъ името на врѣменното правителство той ме арестува. Азъ бѣхъ вече плѣнникъ, когато той ненадѣйно ме покани да заповѣдамъ на жандарма, който ме придружаваше отъ Пловдивъ, да му прѣдаде оръжжието си. Възразихъ му, че като плѣнникъ азъ нѣмамъ вече власт надъ него, и слѣдователно не мога да му заповѣдамъ. Огговори, че трѣба да изпълня безпрѣкословно заповѣдта му, защото, инакъ, ще застрѣли и мене и жандарма. Тогава азъ казахъ на послѣдния да сложи оръжжието си, а той, като бившъ опълченецъ и награденъ съ медаль за храбростъ прѣзъ врѣмето на Руско-Турската война, отказа. Той се бѣше приготвилъ да стрѣля съ пушка и съ револверъ ония, които биха го доближили да му земнатъ оръжжието. Кръвопролитието бѣше неминуемо, ако не щѣше да ме послуша и на третията ми покана да го прѣдаде като му казахъ че азъ земамъ отговорността за това. Послѣ на мене се заповѣда да влѣза въ стаята си, на вратата на която се постави въоръжена стража съ заповѣдъ да не ме оставя да излѣзвамъ отъ нея, и да не пуца никого при мене. Отъ тоя часъ почнаха да се чуватъ грѣмогласни викове изъ улицитѣ на Голѣмо-Конаре: да живѣе Съединението, Българския Князь Александъръ, България, Руския Императоръ и Русия. Почти всички Конарци бѣха на въоръжена нога. Тамъ бѣха надошли на 4 и 5 септемврий нѣколко стотини въоръжени мъже и отъ околнитѣ български села. Прѣзъ тия два дѣня всички се веселяха и цѣпеха въздуха съ своитѣ радостни викове и пѣсни като да се намираха на свадба.

При всичко че бѣше заповѣдано на моята стража да не пуца никого при мене, нѣколко групи отъ по 5—6 въоръжени лица си позволиха мимо нея да влѣзатъ на 4 и 5 септемврий въ стаята ми и да ме оскърбяватъ. Едни отъ тѣхъ ми казаха, че главниятъ управителъ, директоритѣ, членоветѣ отъ постоянния комитетъ, и азъ, като столиченъ префектъ, сме прѣобърнали цѣлата областъ въ единъ чифтликъ който експлоатираме за въ наша полза; а други че сме я обременили съ толкова много дългове, щото ако се продаде съ жителитѣ ѝ и съ тѣхнитѣ имоти, пакъ не ще може да се изплати. Понеже усѣтихъ че тия упрѣкания ми се правяха съ злонамѣренна цѣль, азъ избѣгнахъ да възразявамъ на прѣдизвикателитѣ.

На 5 септемврий вечеръта, часътъ къмъ 6, цѣлото село утихна. Въ това врѣме, единъ учителъ отъ околнитѣ села, който билъ посвѣтенъ въ дѣлото, дойде при мене и ми каза, че Конарци заедно съ други селяни отъ ближнитѣ села, всички около 2,000 въоръжени души, заминали за Пловдивъ за да свалятъ главния управителъ г. Кръстевича и неговото правителство, и че